

Drakula halála (fantasztikus filmregény – részlet) **2.**

Papp Attila Zsolt: Mit adtak nekünk a Drakulák? **3.**

„Egyetlen fordított műhöz sem kerültem olyan közel, mint a Drakulához”. Papp Attila Zsolt beszélgetése Bartók Imre íróval, műfordítóval **4.**

Szabó Róbert Csaba: A vallomás (próza) **5.**

Szántai János: Drakula hosszú árnyéka (esszé) **7.**

H. Nagy Péter: Drakula összerakása (tanulmány) **9.**

Vermesser Levente: Családi hörr (vers) **10.**

Borsodi L. László: A vámpíroké a világ? Baka István A kisfiú és a vámpírok című kisregényéről (tanulmány) **11.**

Pavilon 420

Papp-Sebők Attila: (feltárás); (távolabbi tartományok); (perem) (versek) **13.**

Karamán Hunor: Erózió – 1. rész (próza) **14.**

Mihai Marian: 1983; amíg te; homokba rejtőző hal; sóvárgás mozgás és elevenség iránt; TNT; pavor nocturnus. André Ferenc fordításai (versek) **16.**

Benedek Szabolcs: Sztrigoj a hálóban (próza) **18.**

Király Farkas: Striga (próza) **19.**

Antal Balázs: Néne Verbéna fekete meséje (próza) **20.**

Kinematográf

Jakab-Benke Nándor: A vámpír színeváltozásai: Drakula filmtörténete **22.**

Theátrum

Szűts István – Bella István – Seregi Zoltán – Zalán Tibor: Drakula-fantázia. Horror-rock (részlet) (librettó) **24.**

Kritika

Demeter Zsuzsa: Lugosi Béla haláltánca (Gyurkovics Tamás: Akcentus. Lugosi Amerikában) **26.**

Képregény

Vincze Ferenc, Csillag István: Nehéz munka **26.**

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: Párizsi csönd. Grappelli hiánya és jelenvalósága **27.**

Artefaktum

Horváth Benji: Békétlenségünk tele (reflexek Nicolae Romanitan Tomorrow In The Battle Think On Me című kiállításához) **28.**

TARTALOM

Drakula halála

(fantasztikus filmregény)

VI.

Drakula merénylete

Órák hosszat aludt már... És amikor éjfelet ütött a toronyóra, Drakula, mint valami ördögi kísértet, megjelent a kis szobában. Nesztelen léptekkel közeledett az alvó leány felé, hosszú, csontos ujjával megérintette a vállát, mire riadtan ébredt fel nehéz álmából Mary. Képedten nézett fel a leány Drakulára, akinek tekintete most a pokol félelmetes szemében csillogott. Ördögi mosoly torzította el ajkait, s mint aki rárontani készül áldozatára, magához ölelte a leányt és vonszolni kezdte:

– Kövessen! – szólt. – Kastélyomba megyünk, a gyönyörök otthonába! Meg akarom magát menteni! Hisz ezek itt mind gonosz emberek, akik magát is, akárcsak szegény atyját, el akarják pusztítani!

Mary ijedten hallgatta ezt a földi ördögöt. És Drakula, mint aki biztos a dolgában, folytatta:

– Meneküljön ebből a pokolból! Kövessen és bízzék bennem! Én halhatatlan vagyok és földöntúli hatalmam van! Jöjjön!

– Nem!... Az Istenért, engedjen! – tiltakozott Mary. – Kicsoda maga?!... Mit akar tőlem?... Micsoda jogon követeli, hogy magával menjek?... Hogyan akar vinni?...

És Drakula, mint a fergeteg, vitte, vonszolta áldozatát, hogy még hajnal előtt célhoz érjen...

Odakünn az éjszaka titokzatos fátyla borult a városra... Nagy, puha hópelyhek hullottak alá, s az éjnek ez a fekete-fehér panorámája félelmetes kísértetiességgel hatott...

Az emberi szörnyeteg mint könnyű, tehetetlen bábót hurcolta a halálra ijedt leányt, aki bukdácsolva követte Drakulát... Órákig tartott ez a kétségbeesett barangolás, míg végre egy hatalmas, különös épület elé, Drakula titokzatos várkastélya elé értek.

Mary megremegett.

Borzongatta a fagyos szél, és megdöbbenéssel töltötte el különös kísértése. Ki akarta tépni magát Drakula karjaiból, de a szörny keményen tartotta.

– Hohó, aranyvirág! – kacagott sátáni hangján. – Itt öröm, boldogság, mámor vár rád! Miért akarsz elmenekülni?!

– Engedjen! Engedjen!

– Bejutsz te is a halhatatlanság birodalmába, a csodák palotájába: Drakula háza! Ne félj hát, ne remegj! Örülj inkább, mert a boldogság vár! Jöjj, jöjj!

És hiába volt a leány minden ellenkezése. A párharc aránytalan volt, Drakula győzött...

Az óriási kőkapu nehéz szárnyai csikorogva nyíltak szét a jövőnek előtt. Drakula otthon volt prédájával.

Mary kíváncsi ijedtséggel tekintett szét a palota belsejében, amely furcsa építkezésével, fantasztikus világításával a fantázia, a mesék országának különös birodalmára emlékeztetett.

Valami különös, idegekre menő, mámoros, buja illat terjengett Drakula kastélyában. És ez a nehéz, fojtó szag szinte kábulatba ejtette a gyöngye idegzetű leányt.

– De hát miért hozott ide?!... – szólalt meg végre Mary. – Mit akar tőlem?

Drakula a győzelem biztos diadalával felelt: Innen többé nem menekülhet! Holnap eljegyzési ünnepet ülünk! A mátkám lesz! Halhatatlan csókkal jegyzem el magamnak, és itt marad örök életű asszonyaim táborában!

Erre Drakula intett egyet, s a palota közepén megnyílt a márványtalapzat. Kékeslila fény csapott fel alulról... földöntúli muzsika buja hangjai szűrődtek fel... és tizenkét gyönyörű asszony látszott, akiknek pompázó testét egy vékony fátyol fedte, s akik a meleg zene ritmusára táncoltak...

Drakula megtörte Mary hallgatását:

– Mire kétszer kél fel a nap, maga is föld alatti lakóim között lesz!

– Nem... a világ minden kincséért sem akarok odakerülni! – fakadt ki Mary, és kétségbeesésében a nyakán levő keresztet vette kezébe és Isstenhez fohászzkodott, hogy mentse meg őt ebből a rettentő helyzetből.

– Átok!... Pokol!... Az egyetlen, ami ellen hatalmam tehetetlen!... Elvele! – tört ki magából Drakula.